

Med fag som regning, dansk og gymnastik ligner Markus' skema de fleste andre skolebørns – men i Skolen Ved Skoven er de faglige mål anderledes nuancerede, og årlige handlingsplaner styrer den enkelte elevs udvikling

Jeg bruger bare hovedet

AF MORTEN BRUUN ■ FOTO: JAN SOMMER

En stille pludren breder sig som undergrundsmusik fra de små grupper af børn, der sidder i klasseværelset. Bøjet over bøger med regnestykker og staveord og ledsaget af småsnak med de fire lærere har de taget hul på endnu en skoledag i 7. klasse i Skolen Ved Skoven.

Få minutter forinden er de ankommet i den kolonne af skolebusser, som hver morgen kører rundt i det gamle Frederiksborg Amt for at samle eleverne op. Og efter at have smidt de varme frakker – det er stadig vinterkoldt uden for – har børnene udsigt til en næsten helt almindelig onsdag.

Den adskiller sig kun ved, at Dorte har fødselsdag – og at Markus har besøg af LEV Bladet. Det afslører piktogrammerne på tavlen, hvor børnene hver morgen kan studere dagens skema.

- Det betyder matematik, det dét er morgensamling, og dér skal drengene have gymnastik, forklarer Markus.

SYV PRIKKER PLUS SEKS PRIKKER
Han viser os den elektroniske tavle, hvor han skal flytte rundt på fire linjer i en sang for at få dem til at danne det vers, børnene skal synge senere på dagen.

- Sne og skøjter, kælk og ski – det er no-

get, vi kan lide, nynner han, da rækkefølgen er på plads.

Et øjeblik senere styrer han mod det lille grupperum, hvor han holder til sammen med tre kammerater. De fire dækker selv bord, når der er frokost, men først skal de fordybe sig i bøgerne. Denne dag handler det om tal, og Markus falder i staver over en stribe regnestykker.

Han tæller sig frem til, at syv prikker i en boks plus seks prikker i en anden boks tilsammen giver 13, og da han skriver resultatet ind i sit hæfte, kan vi ikke lade være med at rose ham.

- Hvor er du dygtig, siger vi.
- Jeg bruger bare hovedet, svarer Markus.

ÅRLIGE PLANER FOR ALLE

Sværere behøver det ikke være. Og så al ligevel. De udviklingshæmmede elever er på vidt forskellige niveauer og skal derfor også undervises vidt forskelligt.

Eller som skoleleder Ole Birger Nissen, Skolen Ved Skoven, forklarer overvejelserne bag den detaljerede plan, der hvert år udarbejdes for hver enkelt elev – i samarbejde med forældrene og med input fra skolens team af pædagoger,

lærere, talepædagoger, psykologer, fysioterapeuter og ergoterapeuter:

- Hvem er barnet, hvilke kompetencer rummer den pågældende elev, hvad er målet for det kommende år? Det er nogle af de spørgsmål, vi stiller os, når vi udfærdiger den pædagogiske handlingsplan. Den fylder ofte syv-otte sider, og ud fra den plan vurderer vi, om barnet skal fortsætte her eller have nye udfordringer.

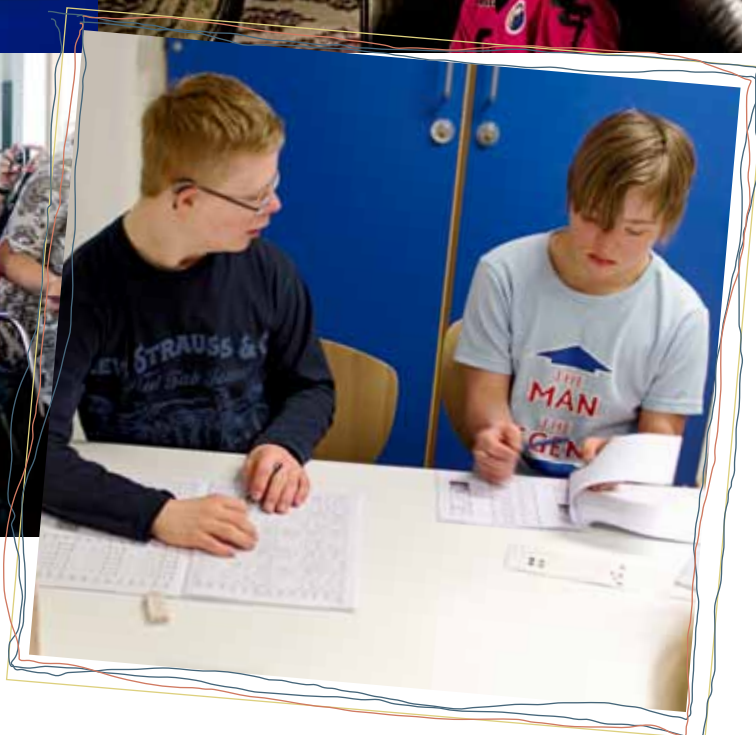
For Markus betyder det, at skolen har registreret alt fra hans sociale, kropslige og praktiske kompetencer til hans faglige færdigheder. Og det er besluttet, at han i løbet af det kommende år skal besøge nogle arbejdspladser, der skal arbejdes mere med tegnediktater, og så skal den 15-årige dreng også have seksualundervisning.

KØRER SELV MED BUSSEN

En måned senere er Markus begyndt at køre med skolebussen om morgenen, efter at hans mor hidtil har transporteret ham. Men nu tager hun direkte på arbejde, og så må Markus være alene hjemme med sin lillebror, indtil bussen kommer.

Brødrene nyder det lille frirum. De

driller hinanden, spiller på deres telefoner og ser et par musikvideoer – og i de 20 minutter, der går, før chaufføren som aftalt ringer og siger "fem minutter", når Markus også at pakke sin madpakke.

Men i det øjeblik telefonen ringer, springer han op fra sofaen, slukker fjernsynet og er ude af døren hurtigere, end hans lillebror kan følge med. Punktlig som en tysk køreplan stiller han sig ud til fortovet:

- Jeg kan sagtens selv finde ud af det her, siger Markus, mens han står med sin rygsæk på ryggen og spejder efter skolebussen.

NEMT AT FØLGE UDVIKLINGEN

Skolen Ved Skoven har kendt de fleste af eleverne, siden de var helt små. Og ifølge skoleleder Ole Birger Nissen er det som regel "forholdsvis nemt" at iagttage den enkelte elevs udvikling, fordi de følger eleverne meget tæt gennem årene:

- For mange mennesker kan det være svært ved at erkende, at "vores barn" har brug for et særligt miljø resten af livet. Modsat er de fleste familier også vant til at (sam)arbejde med "systemet" – og de går meget op i, om det "nye sted" kan se de særlige behov, deres barn har, siger Ole Birger Nissen og tilføjer:

- Hos os er de faglige mål anderledes nuancerede end i den traditionelle folkeskole. Vi er ikke styret af lærebogssystemer og læseplaner, men skal så at sige opfinde metoder, der tilpasses den enkeltes udviklingspotentiale, og det kræver særlige faglige forudsætninger hos personalet.

Eller for nu at følge Markus' læresætning: De skal jo bare bruge hovedet...

Venstre side:

Hidtil er Markus blevet kørt til skole af sin mor, men nu tager hun tidligere hjemmefra. Men Markus kan sagtens finde ud af at være alene hjemme med sin lillebror, indtil skolebussen henter ham.

Øverst til venstre:

Markus kan godt lide, at der er orden og system i hans hverdag. Og pictogrammerne på tavlen fortæller hver dag ham og de andre elever, hvad de skal beskæftige sig med. Morgensamling, frugt og madpakker er og nogle af de faste ritualer – derudover skifter fagene fra dag til dag.

Øverst til højre:

Markus' hverdag er fyldt med aktiviteter. Han går i skole og fritidsklub, svømmetræner, ser film, hører musik, leger Star Wars med sit lyssværd og går op i fodbold, hvor favoritholdene er Barcelona og FCK. Men samtidig nyder han også, når roen sænker sig og han kan sidde for sig selv hjemme i sofaen og se Rihannas og Eminems nyeste musikvideoer.

Nederst til venstre:

Andreas (th) er Markus' bedste ven i skolen. De to "makkere" mødes også privat efter skoletid. Når Markus skal i 9. og 10. klasse, kommer han – og forældrene – automatisk til at indgå i det samarbejde, skolen har med de kommunale ungdoms- og uddannelsesvejledere. De skal være med til at lave nye planer for Markus og hans fremtid.

Nederst til højre:

2. pinsedag blev Markus konfirmeret sammen med 11 klassekammerater. Han havde glædet sig i lang tid, men umiddelbart før han indtog sin plads i Grønnevang Kirken, meddelte han stålfast, at han kun ville konfirmeres, hvis han fik lov til at sidde ved siden af sin aller-aller-bedste ven – Morfar. Det ønske fik han opfyldt